

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1912/2015
11.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници по тужби тужиље Д.М. из Л., коју заступа пуномоћник А.Т., адвокат из Л., против туженог З.к. ДОО, Л., кога заступа пуномоћник Б.В., адвокат из Л., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и исплате отпремнине, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3615/2014 од 15.04.2014. године, у седници већа одржаној дана 11.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3615/2014 од 15.04.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 210/2014 од 24.04.2014. године, у ставу првом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду бр. 142/12 од 13.03.2012. године и тужиља врати на послове "ручно паковање" одмах по пријему пресуде. У ставу другом изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев тужиље, којим је тражила да суд обавезе туженог да јој на име мање исплаћене отпремнине исплати износ од 318.947,70 динара са законском затезном каматом, почев од 13.03.2012. године па до исплате. У ставу трећем изреке, обавезана је тужиља да туженом на име парничних трошкова исплати износ од 121.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3615/2014 од 15.04.2014. године, жалба тужиље је одбијена као неоснована и потврђена наведена пресуда Основног суда у Лесковцу у ставу првом изреке. Првостепена пресуда преиначена је у ставу другом и трећем изреке, тако што је обавезан тужени да тужиљи на име мање исплаћене отпремнине исплати износ од 269.626,03 динара, са законском затезном каматом почев од 13.03.2012. године па до исплате, док је тужбени захтев тужиље за исплату отпремнине преко досуђеног износа па до износа од 318.947,70 динара

са припадајућом каматом одбијен као неоснован. Тужени је обавезан да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 71.009,00 динара. Тужени је обавезан да тужиљи на име трошкова другостепеног поступка плати износ од 6.000,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију, побијајући је због погрешне примене материјалног права. Ревизија је изјављена на основу члана 404. ЗПП.

Ревизија тужене у конкретном случају дозвољена је на основу члана 403. став 2. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11), измењеног одредбом члана 13. Закона о изменама и допунама ЗПП, будући да је првостепена пресуда преиначена у ставу другом и трећем изреке.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, па је нашао да ревизија тужене није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка из наведене законске одредбе.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била у радном односу код туженог, по основу Уговора о раду бр. 12/07 од 03.01.2007. године до 16.03.2012. године, када јој је радни однос престао решењем туженог о отказу Уговора о раду бр. 142/12 од 13.03.2012. године, применом одредбе члана 179. тачка 9. Закона о раду. Тужилци је исплаћена отпремнина у износу од 49.321,67 динара, а извођењем доказа вештачењем утврђено је да је висина отпремнине за сваку годину рада тужилци у радном односу према пуном радном стажу, а не само годинама проведеним код туженог, износи 318.947,70 динара.

Одредбом члана 158. став 1. Закона о раду, који је био на снази у моменту када је тужилци отказан уговор о раду, прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у смислу члана 179. тачка 9. овог Закона, запосленом исплати отпремнину у висини утврђеној општим актом или уговором о раду. У ставу 2. ове законске одредбе, прописано је да отпремнина не може бити нижа од трећине зараде запосленог за сваку навршену годину рада у радном односу.

Сагласно цитираној законској одредби тужени је био дужан да тужилци исплати отпремнину имајући у виду укупан радни стаж који је тужилца остварила до престанка радног односа, а не само године радног стажа које је остварила код туженог.

Стога је другостепени суд правилно преиначио првостепену пресуду и обавезао туженог да тужилци исплати разлику отпремнине у износу од 269.626,03 динара.

Како тужени у ревизији и не оспорава чињеницу да је тужили отпремнина исплаћена у износу од 49.321,67 динара, која је обрачуната само за године стажа остварене радом код туженог, мада је био дужан да јој исплати отпремнину обрачунату према укупном радном стажу, то је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у изреци.

**Председник већа – судија,
Бранислава Апостоловић,с.р.**